

عنوان مقاله:

قواعد فقهی کارا در مسئولیت اتلاف عمر اشخاص

محل انتشار:

فصلنامه تمدن حقوقی، دوره 5، شماره 10 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

حمید سلیمانی - استادیار گروه حقوق، موسسه آموزش عالی رهجویان دانش استان بوشهر، بوشهر، ایران

رحیمه عباسی بناری - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، موسسه آموزش عالی رهجویان دانش استان بوشهر، بوشهر، ایران (نویسنده مسئول)

خلاصه مقاله:

عمر انسانی از سرمایه اساسی و گران بها به شمار می رود که در صورت بهره صحیح از آن، می تواند برای اشخاص در آینده سعادت بخشی را به همراه داشته باشد. اتلاف عمر توسط غیر، از جمله مسائل مهم و اساسی است که امروزه در جوامع وجود دارد که موضوع مسئولیت و جبران زیان وارده آن، مورد بحث و بررسی است. بنابراین، سوال اساسی آن است که اتلاف عمر انسانی توسط غیر، دارای ضمان است؟ به عبارت دیگر، آیا جبران خسارت اتلاف عمر بر اساس قواعد فقهی قابل ریشه یابی است؟ از آن جا که عمده مسائل حقوقی که در قانون به صورت صریح بیان نشده یا دارای ابهام بوده، بر اساس قواعد فقهی راه گشا است. نوشتار حاضر با استفاده از روش مطالعه توصیفی-تحلیلی و با هدف بررسی قواعد فقهی که می توانند در ضمان و جبران خسارت اتلاف عمر غیر، مبنای مناسبی داشته باشند، به رشته تحریر در آمده است. طبق بررسی و مطالعات انجام یافته، قواعد فقهی چون قاعده لاضرر، اتلاف، عدالت و حفظ نظام در مسئولیت و جبران خسارت اتلاف عمر اشخاص نقش مهمی دارند که می توان با استناد به این قواعد، اشخاصی را که باعث هدر رفت عمر غیر شوند، مسئول جبران خسارات دانست.

کلمات کلیدی:

ضمان، اتلاف عمر، خسارت، قواعد فقهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1437650>

